

Dernæst udtales det i Betænkningen, at man tilraader ikke at købe $4\frac{1}{2}$ pCts. Obligationer. Deri er jeg enig med den ærede Ordfører og det ærede Udvalg, men i Motivet dertil er jeg ikke enig. For mig er Grunden til, at man ikke bør købe for meget af $4\frac{1}{2}$ pCts. Obligationer, den, at man udsætter sig for Tab i Tilfælde af Konvertering. Nu ville ærede Medlemmer maaske sige: For Øjeblikket er der slet ikke Tale om Konvertering. Men en Bank som Hypotekbanken spekulerer jo i det lange Løb, det er Menneskealdre, det er et halvt Aarhundrede, her er Tale om, og saa maa man se fremad i Tiden. Naar man køber mange $4\frac{1}{2}$ pCts. Obligationer, kan man ved eventuel Konvertering blive ilde stedt, fordi de Kreditforeningsobligationer, man har købt, kunne siges op, men de Kasseobligationer, man har solgt, ere til en vis Grad bundne. Altsaa, man kan komme i den vanskelige Situation, at man skal indfri Penge, men ikke kan opsig sine egne Kasseobligationer. Dette er efter min Opfattelse en væsentlig Grund til, at man ikke maa købe for mange $4\frac{1}{2}$ pCts. Obligationer. Jeg er altsaa fuldstændig enig med Udvalget og den ærede Ordfører paa dette Punkt, kun ikke i Motivet.

Betænkningen mener, at Banken er saa særdeles gunstigt situeret; man har beregnet den Avance, som Banken har, og den er beregnet efter Forskellen mellem Renten af Kasseobligationer og Renten af Kreditforeningsobligationer. Men saaledes kan man ikke regne. Man maa jo tage i Betragtning den Kurs, hvortil de to Slags Obligationer ere indkøbte, thi en Difference der kan jo fuldstændig omstyre et saadant Regnskab. Det, det gælder om, er Margenen mellem Kursen af Kasseobligationer og Kursen af de indkøbte Obligationer. Naar vi nu ville se paa det sidste Laan, som Banken optog, var det et 4 pCts. Laan til en Kurs af 94. Nu ville ærede Medlemmer let se, at det Spillerum, der er mellem Kasseobligationer, som man sælger til 94, og 4 pCt. Kreditforeningsobligationer, som man køber, den Margin, hvori Gevinsten ligger, er overmaade smal; thi der skal kun en ringe Svingning opad i Kreditforeningsobligationernes Kurs for helt at opsluge den, og det saa meget mere, som denne Kurs, 94, ingenlunde er den, som Banken har dem til. Banken skal saa ligge med Kontanter og sætte dem ind i Banker og faa en ringe Rente af dem, og saa løber der altsaa Rentetab paa. Om end jeg indrømmer, at Banken ved en

heldig og dygtig Førelse fra Direktionens Side har samlet en Reservefond, maa man dog være meget forsigtig paa dette Punkt, fordi det hele meget let kan vende sig om til det modsatte. Margenen er saa smal, og har man end hittil holdt sig over den, kan der meget let komme en Situation, saa at man maa gaa under den. Det er en meget stor Omsætning, der er Tale om, og Omsætningen kan meget let opsluge denne Gevinst, og da er Reservefonden borte.

Det maa ogsaa erindres, at Bankens Formaal ikke er at tjene Penge. Hvis Formaalet var at tjene saa meget som muligt, kunde der tjenes betydeligt, men Formaalet med Købene er for en stor Del dette ikke at tjene Penge, men at hæve Prisen paa det, man skal købe, hæve og fæstne Prisen paa Kreditforeningsobligationer. Altsaa, hvis man havde det Formaal at tjene saa meget som muligt, kunde det lade sig gøre, men det er ikke Formaalet.

I denne Forbindelse skal jeg tillade mig at henlede det høje Tings Opmærksomhed paa en Fare, som er forbunden med Hypotekbanken i dens nuværende Virksomhed. Denne Fare er Lovens § 6, som bestemmer, at naar nye Laan stiftes, skal hvert Laan udgøre en Serie for sig, altsaa, at Banken skal skaffe sig Penge ved store, samlede Laan. Man har to Gange stiftet Laan, hver Gang paa 20 Mill. Kr. Sidste Gang Banken stiftede et Laan paa 20 Mill. Kr., kunde Banken gøre et af to: Enten kunde den straks ellers i Løbet af kortere Tid anvende alle 20 Mill. Kr. paa at købe Kreditforeningsobligationer, saa var dermed forbundet den Fordel, at saa var Gevinsten realiseret, saa var man sikker. Men saa er der den Ulempe, som nu er indtruffen, at saa har Banken ikke flere Penge og kan ikke stifte noget nyt, stort Laan. Dens Kassebeholdning er udtømt, og altsaa er dens Virksomhed suspenderet, saaledes som det i alt væsentligt er Tilfældet for Øjeblikket. Dertil kommer, at den Virkning, som Banken udøver paa Kursen, er temmelig kortvarig og pludselig. Derimod vil man maaske indvende, at det var Bankens Fejl, at den saaledes straks anvendte alle de 20 Mill. Kr. paa at købe; den skulde have ventet, den skulde i Løbet af en Række Aar have anvendt et Par Mill. Kr. om Aaret. Men saa er der en anden og endnu større Fare, nemlig, at i de Aar, der gaa, forandre Renteforholdene og Kursforholdene sig, Renten gaar maaske ned og Kursen op, og